

Ήρθα μόνο να ταΐσω το γατάκι»

«Ιδιώτεψε εις το ανερυθρίαστο» Οδυσσέας Ελύτης

Ιωάννης Μάριος Κούτσικος (Γυμνάσιο Φαρκαδόνας)

Απλωσα το χέρι μου και τη βοήθησα να σηκωθεί. Το βλέμμα της, νοτισμένο βλέμμα χαμένου κουταβιού, ήταν πλημμυρισμένο δάκρυα. Ξαφνικά σα να ντράπηκε που είδα τον λυγμό της, σκούπισε με τα άλικα λουλούδια της κεντημένης μαντήλας το προσωπάκι της και ανασηκώθηκε, βαστώντας δειλά το χέρι μου.

Ήτανε δεν ήτανε επτά χρονών. Το αδύνατο κορμάκι της έτρεμε από τον φόβο και από τον βοριά, που σφύριζε ανελέητα, εκεί, στο απόμερο σοκάκι, στη γειτονιά μου, ανάμεσα στους κάδους των σκουπιδιών.

Για αυτό το καθήκον μου, όπως κάθε βράδυ, είχα κατέβει από το ζεστό μου σπίτι κείνη την περασμένη ώρα. Καθώς έβριζα τον καλό μου εαυτό για την προθυμία μου, εκεί, πίσω από τους γεμάτους ψευδομάρτυρες της δήθεν ευτυχίας μας, άκουσα τα αναφιλητά της και την είδα...

Τη ρώτησα ποιο ήταν το όνομά της, πως βρέθηκε εκεί τέτοιαν ώρα, τι έπαθε, γιατί...

Τα μαύρα παράθυρα των ματιών της άνοιξαν διάπλατα. Κατάλαβα πως τη βομβάρδισα με τις απανωτές μου ερωτήσεις και σώπασα.

- « Sukran, φχαριστώ. «Με λένε Ya- Aman», είπε κάποια στιγμή, δείχνοντας το κίτρινο φεγγάρι που δέσποζε στον χειμωνιάτικο ουρανό.

Πράγματι έμοιαζε χλωμό φεγγάρι που τριγύριζε για να' βρει καταφύγιο. Είχα δει κι άλλες φορές, παιδιά σαν κι αυτή, φορτωμένα μπόγους, μες στη βροχή και το λιοπύρι, ανέστια χαμίνια. Και να, που απόψε βρέθηκα να κρατώ στο λευκό δυνατό μου χέρι, ένα μικρό, αδύναμο, μελαμψό χεράκι, σαν τη φτερούγα ενός πουλιού. Η Ya-Aman πεσμένη στη μουσκεμένη γη από κάποιους που καμάρωναν για την πατρίδα τους και τιμωρούσαν τους ξένους.

- « Άκουσα το γατάκι να νιαουρίζει, και ήρθα, μα μετά ήρθαν κείνα τα ψηλά αγκόρια και με έριξαν στους κάδους, και γω έκρυψα το γατάκι, να εδώ, στα ρούχα μου, μη το χτυπήσουν. Είναι πολύ μικρό και μόνο του...»

Καθώς μιλούσε με την τραγουδιστή φωνή της, ένιωθα να μικραίνω και να μικραίνω και να βυθίζομαι σε μια βρωμερή χωματερή δίχως όνομα, δίχως χρώμα, δίχως πατρίδα. Τα κατακόκκινα λουλούδια της μαντήλας της εμφανίστηκαν στα μάγουλά μου και εγώ κρύφτηκα σαν το σαλιγκάρι στο καβούκι μου έχοντας για πατρίδα τη ντροπή!

Το κείμενο αυτό θα μπορούσα να πω ότι είναι βιωματικό, αν και τέτοιες εικόνες και ιστορίες είναι πια όχι η εξαίρεση αλλά δυστυχώς ο λυπηρός κανόνας.

Χαίρομαι πάρα πολύ, που μας δόθηκε η ευκαιρία από τη Διεύθυνση Τρικάλων να εκφράσουμε με λόγο τις απόψεις των παιδιών της ηλικίας μου για τον ανθρωπισμό και την αλληλεγγύη. Ο ουμανισμός τελικά δίνει το στίγμα της ποιότητας του πολιτισμού μιας κοινωνίας.